

**СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ**

3. август 2011.
у Београду

Саопштење за јавност

Поводом боравка монаха Артемија, рашчињеног епископа, у неким српским средионама у Сједињеним Америчким Државама

Поводом вести да је на територији Сједињених Америчких Држава, у неким српским средионама, јавно наступио монах Артемије (Радосављевић), који се лажно представља као епископ, Свети Архиепископски Синод Српске Православне Цркве изјављује следеће:

Наметљиво најављена посета монаха Артемија нема благослов Патријарха српског, нити иједног од надлежних епископа Српске Православне Цркве у Северној и Јужној Америци, нити икојег надлежног тела или лица у нашој Цркви.

Дотични монах, некадашњи епископ рашко-призренски, лишен је епископског чина канонском пресудом Светог Архиепископског Сабора Српске Православне Цркве, а његови преступи материјално-финансијске природе предмет су кривичног поступка пред надлежним судским органима Србије. Однедавно, овај несрећни, заблудели, прелашћени човек, вођа парасинагоге или незаконите, неблагословене и од Цркве непризнате заједнице, улаже напор да створи и прави раскол, са свим последицама раскола, нарочито у нашем трагичном времену, у којем многе силе зла са свих страна, споља и изнутра, кидишу на Српску Православну Цркву, на њен углед, канонски поредак, јединство и мисију. Транформацији парасинагоге у прави раскол треба да послужи и његов „поход” на Српство у

Америци. Његова данашња антиамеричка реторика – још лажљивија него његова некадашња проамеричка и натовска реторика – не укида чињеницу да он, као мало ко од Срба, уствари као бивши фаворит Олбрајтове, Холбрука и других српских „добротвора” у САД, има трајну визу за улазак у САД. Издајник је остао издајник – осим што је у међувремену од лажног ревнитеља и лажног родољуба еволуирао у правог разбијача црквеног јединства и српске слоге.

С обзиром на то да овај рашчињени епископ, у својој прелашћености и заблуделости, збуњује неупућене и саблажњава лаковерне, сматрамо својом пастирском дужношћу да верном народу укажемо на елементарне чињенице.

Сви наслови тема на које он већ говори или тек намерава да говори показују да се ради о непостојећим питањима и лажним проблемима. Прогласи његових трабаната говоре, наиме, о „прогону у нашој светој Цркви”, о „јереси појединих кључних владика”, о „екуменизму”, о „унијаћењу”, о „многим другим појавама где се отворено запоставља Светосавље”...

Шта рећи на све те бесмислице?

У Српској Православној Цркви нема никаквога прогона, а поготову га нема у случају монаха Артемија. Постоји само његова канонска и кривична одговорност, као и одговорност његових саучесника, за нечувену пљачку новца намењеног страдалном српском народу на Косову и Метохији. Тај новац не потиче само од државних институција у Београду нити само од осиромашеног српског народа у Србији, Републици Српској, Црној Гори и другде него, великим делом, и од многих, Богу и Роду верних Срба који живе широм света, а понајвише управо од Срба који живе на америчком континенту. Позивамо, браћо и сестре, све вас који сте давали или слали Артемију своје трудом стечене доларе да се замислите над питањем: зашто никад нисте добили информацију и документацију о томе како је ваша помоћ конкретно употребљена? Замислите се и над луксузом који су себи зналачки обезбедили тај лажни подвижник и његови псеудомонаси!

Постоји, исто тако, његова доказана канонска кривица за рушење вековног црквеног поретка, за одбијање послушности највишим јерархијским телима Српске Православне Цркве, – Светом

Архијерејском Синоду и Сабору, – као и за подстицање лаковерних на бунтовништво и непоштовање тих тела. Најпре су он и његови пропагандисти спаљене савести говорили да је нови српски Патријарх добар (како се односио према блаженоупокојеном патријарху Павлу верујемо да вам није непознато), а да су лоша Артемијева браћа по епископској служби и по истом духовном оцу, као и још неке „кључне владике”, па су стога апеловали на Синод; потом су тврдили да је Синод неправедан према њему и да ће меродаван бити искључиво суд Сабора, да би напослетку, кад ни Сабор није играо онако како Артемијева секташка дружина свира, прогласили да ни Сабор не зна шта ради. Артемијево наопако схватање Цркве дало би се сажети у реченицу: „Црква – то сам ја!” Његове присталице иду и много даље, све до хуле на Духа Светога, када тврде: „Истина је само једна – владика Артемије” (!).

Даље, у нашој помесној Цркви нема јереси. Причу о „јереси” безочно лансирају клеветници артемијевци и тиме показују да се баве ђавољим послом (реч *ђаво* у преводу значи, између осталог, *клеветник*, *опадач*). Клеветати Цркву и њене законите архипастире, на челу са њеним Предстојатељем, значи – стављати себе изнад Цркве. Зар то нису чинили сви јеретици у историји хришћанства? Нека, дакле, псеудозилоти или лажни ревнитељи не траже јерес у Цркви Бога Живога, која је Стуб и Тврђава Истине, него у свом, иначе слободно изабраном „егзилу”, такође лажном, и у својим луксузним „катакомбама”!

У нашој црквеној и народној средини нема ни било каквог „унијаћења”. Заједнички живот у мешовитим срединама и сарадња са инославним хришћанима по разним питањима од заједничког интереса нема никакве везе са „унијаћењем”. И ви, браћо и сестре, овде у Америци цео живот проводите у свакодневном контакту са неправославним хришћанима, – у кругу пријатеља, на послу, па често и унутар властите породице, – а ипак се нико од вас није „поунијатио”. Оно што, нажалост, постоји и због чега је наша Црква много пута протестовала јесте нездрава атмосфера притиска на српски народ у Хрватској, који, негде више негде мање, живи под сталним претњама повампиреног усташтва, због чега поједини маловерни и малодушни Срби одлучују да провере, што из страха што

из интереса. Али за тај феномен није крив нико у нашој Цркви: кривицу деле сами људи који напуштају прадедовску веру, заборављајући пример Матавуљевог Пилипенде, и они римокатолички свештеници у Хрватској који их „покрштавају”, газећи учење и упутства Другог ватиканског сабора, у који се иначе притворно заклињу.

Оптужбе за „екуменизам” такође су резултат неразумевања мисије Цркве Христове од стране Артемија и артемијеваца. То неразумевање извире, с једне стране, из мутног извора опскурног фанатизма и секташког схватања природе Цркве, а са друге стране је политички и идеолошки мотивисано. Сад Артемије сваки сусрет и дијалог проглашава за „екуменизам” и издајство Православља, а док је њему требало и одговарало, сусретао се и са инославнима и са иновѣрнима више и чешће него сви остали српски епископи заједно.

Уосталом, Православна Црква је по својој природи саборна и свеобухватна, па зато има и *васељенску*, планетарну одговорност да проповеда Јеванђеље спасења *свакоме створењу* и да *све народе* просвећује науком Христовом. Речи *икумена* и *икуменски* или, по другом изговору, *екумена* и *екуменски*, изворно грчке, у преводу на српски управо и значе *васељена* и *васељенски*. Отуда се свеопшти сабори Цркве називају *васељенским саборима*, а највећи свети Оци – као што су свети Максим Исповедник, свети Григорије Палама и свети Марко Ефески, а у најновије време код нас свети Владика Николај и свети Јустин Ћелијски – називају се *васељенским учитељима*.

Поред једностраних верзија екуменизма, римокатоличке и протестантске, постоји и аутентично православно схватање, које свети старац Јустин у својим *Записима о екуменизму*, објављеним 2010. као издање манастира Тврдоша, означава као *богочовечански икуменизам*. Није, дакле, ни издајство ни грех сведочити православној веру пред другим хришћанима и пред људима уопште, у оквиру институционализованог, званичног дијалога или пак спонтано и неформално; грех и издајство постоји само када недоследно и недостојно сведочимо о *нади која је у нама* или кад уопште не сведочимо јер одбацујемо сваки сусрет и дијалог, што и јесте срж суштински антисаборног, антијеванђелског, антивасељенског, антицрквеног става Артемијеве секте.

Најзад, „запостављање Светосавља” у нашој Цркви виде само заслепљени људи, заправо они који су духовно ослепели услед свог – у суштини безбожничког – схватања нације. То су они који су заборавили мудру реч светога Владике Николаја да за Цркву нема разлике између безбожника интернационалиста и безбожника националиста. Светосавље није идеолошка бајка од људи без црквене свести и савести за друге, исте такве људе него је то вера и живот по угледу на Светога Саву и по његовој мери. Светосавље није ништа друго до Православље српског стила и искуства, како нас учи свети ава Јустин Ћелијски.

Посебно је трагикомично то што о Светосављу прича човек који је створио раскол у Српској Православној Цркви. Са групом од неколико десетина надмених раскалуђера и бивших калуђерица, бегунаца и побегуља из српских светиња на Косову и Метохији, који и нису бринули за народ него за свој лагодан живот, он руши оно што је Свети Сава зидао и разбија оно што је Свети Сава у јединство сазвао.

Поручујемо организаторима боравка њиховог госта, а за Цркву незваног госта, да својим поступањем не доприносе ни светосавском миру и слози у крилу наше мученичке Цркве ни јединству светога Правосавља. Напротив, неоснованом политизацијом случаја свргнутог владике и пропагирањем његових клеветничких теза они делују на несветосавски и неправославан начин, на велику штету и срамоту Српства, а на радост његових непријатеља. Све православне Патријаршије и аутокефалне Цркве званично су изјавиле да признају Артемијево рашчињење као канонски спроведено и ниједна од њих није у општењу са њим. Следствено, они који га признају и примају стављају себе изнад свих Православних Цркава на свету, те тако показују да су и сами заражени вирусом расколничког менталитета.

Монах Артемије, тобожњи бранилац Косова и Метохије од евроамеричке окупације, – коју је својевремено јавно поздрављао и хвалио као „ослобођење”, – долази у Америку по ко зна који пут. Он демонстрира преимућства корисника трајне визе и покушава да пресади своју парасинагогу на америчко тло, али то му није главни циљ. Главни циљ су му *банкети* на којима треба да се сакупљају *добровољни прилози*, али не за српске светиње и српску сиротињу на

Косову и Метохији него за њега и његову расколничку дружину у непостојећем „егзилу”. Ко нема памети, нека га слободно финансира!

Његово некадашње „лобирање за Косово” и иначе је било харчење вашег и сиротињског новца, а и сада га засигурно има веома много на својим приватним рачунима у банкама Србије, Грчке и Швајцарске. На тражење Светог Синода да извести о својим рачунима, службено је одговорио, у своје време, да је он грађанин као и други грађани и да Синод нема право да улази у његову

„приватност”. Баш духован одговор, прави светосавски одговор, нема шта! Високопреосвештеног митрополита Амфилохија и Преосвештеног владика Атанасија тужио је грађанском суду за клевету када су они обелоданили податке о пљачки црквеног и сиротињског новца, а то је био тек део података којима сада располаже тужилаштво у Београду.

Још једампут позивамо све његове потенцијалне дародавце да се запитају где је завршио новац који му је раније даван за потребе Цркве и народа на Косову и Метохији и где, сходно томе, може да заврши и оно што од наивних и од неупућених у његове махинације ових дана скупа на банкетима и у разним другим приликама. Нажалост, само на његовим рачунима или на рачунима Дејана Виловског у Солуну, осим онога што потроши на куповину нових кућа и имања (то су његове „катакомбе”), на бесне ципове, на раскошни намештај, на најмодернију опрему...

Браћо и сестре! Пазимо на себе јер су дани зли, а наша одговорност пред Богом, пред Црквом Божјом, пред српским народом и пред сопственом савешћу – велика, превелика, тешко сагледива.

Додатак: илустрације и напомена

1. Артемије као „борац против јереси, екуменизма и унијаћења”

2. Артемије као „бранитељ Косова и Метохије”, који „једини не признаје самопроглашену шиптарску власт” (али се зато није либио да се рукује и седне за исти сто са

**Хашимом Тачијем званим Змија,
који се хвали колико је Срба својом руком убио)**

**3. Артемије као „борац против глобализма, америчког
неоимперијализма и евроамеричке окупације Косова и Метохије”**

Напомињемо да сусрети и разговори са инославним и иноверним верским вођама, као и са државницима и политичарима, чак и са агресорима, не морају, сами по себи, значити ни издају ни дефетизам. Проблем се и не састоји у томе што је Артемије разговарао и сарађивао са овим или оним, укључујући и многа сумњива лица са приложених фотографија, него у томе што он и његова секта мудро прећуткују ову страну своје делатности, као што прећуткују и то колико су новца примили од Светског Савета Цркава или од разних римокатоличких и протестантских институција, а истовремено фарисејски оптужују и ђавоподобно клеветају православне јерархе, од викарних епископа до васељенског Патријарха, због њихових сусрета и дијалога.

То је, ваистину, сушта, софистицирана примена двојних стандарда. Јеванђелским речником, то је фарисејство.